

dette Forslag fik, som dette Ting ved, en noget haard Bekomst i Folketinget. Sjælden har vel et Lovforslag, fremsat fra Regeringens Side, faaet saa haard en Medfart, der er knapt blevet et Komma tilbage. Naar Ministeren forleden, da vi behandlede Jordlovene, fremsatte den Udtalelse, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en Stad, forekommer det mig, at denne Udtalelse i høj Grad har Ærinde til den højtærede Minister selv, naar han drager en Sammenligning mellem det Lovforslag, han fremsatte for Folketinget, og det, han nu præsenterer for Landstinget.

Om dette Lovforslag skal jeg ikke sige meget. Det forekommer mig, at Ministeren har Ret i, at det i nogen Grad klarer Forholdet med Hensyn til, hvad der skal forstaaes ved fast Tjenesteforhold. Det vil altid blive Genstand for en Fortolkning af den Myndighed, som har det sidste Ord i Sagen, og det bliver jo i Fremtiden Overfæstekommissionen, hvad jeg hilser med Tilfredshed, idet jeg er enig med den højtærede Minister i, at det er heldigere, at en Kommission faar denne Afgørelse, end at det bliver Ministeriet, der faar den. Det forekommer mig, at Lejehusmændene har Grund til at være tilfredse med Lovforslaget, som det foreligger her, og at de Partier, som i sin Tid med Glæde hilste den Udformning, som Lovforslaget havde faaet, heller ikke har Grund til at være utilfredse, idet det giver et klarere Udtryk for, hvad der forstaaes ved „fast Tjenesteforhold“. Jeg ved ikke, om det er den højtærede Minister, der har overvundet sig selv og er fremkommet med den Tanke, hvorefter Lovforslaget har faaet denne Ordlyd, eller om det er det Udvalg, der har behandlet Sagen i Folketinget, men det er ogsaa i denne Forbindelse ret underordnet. Hvad der har Betydning for mig, er, at Lovforslaget nu fremtræder i en Skikkelse, navnlig med Hensyn til Appelinstanten, som mit Parti og jeg kan hilse med Tilfredshed. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til Fremme her i dette høje Ting.

Landbrugsministeren (*Madsen-Mygdal*):

Naar den ærede sidste Taler (Jeppesen) fremdrog denne Sags Behandling her i Tinget og mente at kunne finde en Mod-sætning mellem mig og mit Partis Ordfører i 1919 og endvidere mente, at der var Grundlag for den Anskuelse, at der har været et Modsætningsforhold mellem Kommissionerne og mig, tror jeg ikke, han

vil faa nogen Glæde af at fremdrage dette Forhold. Det ærede Medlem overser netop, at der ved Landarbejderforbundets Kontrakter er indført et helt nyt Forhold, som ikke forelaa, i alt Fald ikke saaledes, at det fik Indflydelse paa Forhandlingerne, da Loven af 30. Juni 1919 blev vedtaget af dette høje Ting. Jeg skal ikke komme ind paa den Kendelse, som er afsagt, og som efter min Opfattelse maatte afsiges, efter at disse Kontrakter er indførte; jeg skal kun udtale min Glæde over, at man fra alle Partiers Side i Virkeligheden slutter sig til den Opfattelse, Ministeriet har gjort gældende. Der er jo i det Lovforslag, som nu foreligger, ved Definitionen af Tjenestehuse indført Ordene: „Naar Brugerne er sikret Arbejde, saa længe Tjenestetiden varer.“ Det er netop det nye, som er indført, og som ikke forelaa, da man drøftede Forholdet her i Tinget. Jeg har i det andet høje Ting udtalt, at hvis jeg havde haft den Ære at sidde som Medlem af dette Ting, da Lovforslaget blev behandlet, vilde jeg fuldt ud have sluttet mig til de Udtalelser, der den Gang blev fremsat af mit Partis Ordfører, og jeg vilde have stemt for Lovforslaget i den Affattelse, i hvilken det forelaa. Og hvis det var de samme Arbejdskontrakter om en væsentlig Del af deres Arbejdsydelse, der havde foreligget, da Kendelsen blev afsagt, vilde Kendelsen være faldet ud i fuldkommen Overensstemmelse med det Standpunkt, idet jeg er ganske enig i, at den Slags løse Arbejdsaftaler, der er betegnede som Slavekontrakter, fordi de lagde alle Forpligtelser paa Arbejderne, men i Virkeligheden ingen Rettigheder gav, skulde ikke give Anledning til, at Huse blev undtaget fra Loven. Men det, der er sket her, er jo, at der for Arbejderne er opnaaet en Ret til, uanset om der er Arbejde eller ikke, at blive beskæftiget hver eneste Arbejdsdag i Aaret, hvis de ønsker det. Dette er noget nyt, og det vilde være af stor Betydning, om der var en lignende Bestemmelse indenfor Industrien. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig her ved, da der nu er opnaaet Enighed om Lovforslaget i den Affattelse, det har. Netop denne Bestemmelse bevirker, at Undtagelsen finder Sted, naar der er sikret Brugerne Arbejde, saa længe Tjenestetiden varer, og disse Ord definerer, hvad der skal forstaaes ved Tjeneste.

Naar endelig det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen) med en daarlig skjult Glæde pegede paa, at det foreliggende Lovforslag ikke er det samme